

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobce: **SEVIO CZ, s. r. o.,**
se sídlem Roháčova 145/14, Praha
zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. prosince 2016, č. j. KUKHK-41531/DS/2016/Er

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 5. 10. 2016, č. j.: ODP/90094–2016/hrk 7215–2016/hrk/13, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 2.500,- Kč.
2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 13. 12. 2015 v 10:44 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 75 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do několika bodů. V prvním z nich namítal, že správní orgán neučinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Měl pochybit v tom, že žalobcem označenému řidiči L. H. N. doručoval pouze na adresu, o níž mu bylo z úřední činnosti známo, že tam pan N. nemá poštovní schránku. Žalobce namítal, že pokud jeho zmocněnec ODVOZ VOZU s. r. o. uvedl, že pan N. je zaměstnancem této společnosti a že si poštu přebírá na adrese jeho sídla, pak že měl správní orgán výzvu k podání vysvětlení doručovat tak, že měl uvést jako adresáta nikoliv pouze pana N., ale především společnost ODVOZ VOZU s. r. o. Z vyjádření totiž nevyplývalo, že by měl pan N. na adrese této společnosti poštovní schránku. Dle žalobce se za této situace měl správní orgán obrátit přímo na něj a pokusit se vadu jeho podání odstranit ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Nebo měl označené osobě doručovat prostřednictvím ustanoveného opatrovníka pro doručování, případně využít jiné varianty, které pro takový případ správní řád předpokládá. Podle žalobce není divné, že jmenovaný je za řidiče vozu označován často i v jiných případech, neboť se jedná o zaměstnance zmocněnce žalobce, který provozuje službu drink and drive. Správní orgány navíc rozhodovaly na základě skutečností známých jim z úřední činnosti (opakované označování pana N. zmocněncem žalobce), aniž s těmito podklady seznámily žalobce a daly mu tak možnost se k nim vyjádřit. Žalobce rovněž odmítl názor správních orgánů, že se jmenovaný na území České republiky nezdržuje. Tuto skutečnost nelze dovodit pouze z toho, že se pan N. nenachází v evidenci orgánů veřejné moci.
4. Napadené rozhodnutí považoval dále žalobce za nepřezkoumatelné. Správní orgán měl totiž pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek

probíhal zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopie územních plánů obce. Dle ohledání žalobce tomu tak není. Totéž se týká umístění dopravního značení na začátku a konci obce. Není tedy jasné, zda se skutek stal v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Tyto vady způsobily podle žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Výrok rozhodnutí je pak nepřezkoumatelný i pro jeho nesrozumitelnost, protože k údajnému správnímu deliktu mělo dojít v úseku dlouhém zhruba 1 km, což je nedostatečně určité. V průběhu jízdy tímto úsekem totiž mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti. Proto výrok není způsobit tvořit překážku res iudicata, neboť lze tvrdit, že se vztahuje jen na některé z více překročení rychlosti, ke kterému v průběhu jízdy daným úsekem došlo.

5. Součástí tohoto žalobního bodu byla i výtky, že nebyl proveden důkaz stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, z něhož správní orgány vyšly při zjišťování obsahu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Žalobce tak neví, zda při měření rychlosti v daných případech bylo použito právě takového zařízení. Dle žalobce obdobné pochybení vedlo v dřívějších rozhodnutích žalovaného ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. Navrhoval proto, aby krajský soud jako důkaz provedl analýzu zrušujících rozhodnutí vydaných žalovaným ve stejném typu správního řízení v roce 2016. Dále žalobce namítl, že nebyla prokázána existence písemného zmocnění obce strážníkům městské policie provádějícím měření rychlosti. Proto předpokládá, že tato zákonná podmínka splněna nebyla. Správní orgán se také nezabýval jednou z podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu, a to zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
6. Ve třetím bodu žaloby namítal zkrácení na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť správní orgán jej omezil v možnosti realizace tohoto práva. A to tím, že možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí omezil toliko na území kanceláře oprávněné úřední osoby, nadto pouze v úředních hodinách a v období 5 pracovních dnů. Tato forma žalobci ani jeho zmocněnci nevyhovovala. Dle jeho názoru má právo se vyjádřit k podkladům též před provedením dokazování mimo jednání a jakýmkoliv v úvahu přicházejícím způsobem.
7. Předmětem čtvrté žalobní námitky byla zásada bezprostřednosti, kterou dle žalobce správní orgán porušil tím, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a nebylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce.
8. V pátém žalobním bodu žalobce namítal protiústavnost skutkové podstaty daného správního deliktu.
9. Poslední žalobní bod v sobě skrýval opět několik výtek. Žalobce předně vyjádřil pochybnost, zda fotodokumentace skutečně pochází z daného místa, tedy z obce Choustníkovo Hradiště, protože to z ní nelze poznat. Dále si nebyl jist, zda při měření rychlosti nedošlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, tedy zda na něm nepřípustně neparticipoval soukromoprávní subjekt, který rychloměr obci pronajímá. Závěrem žalobce namítal rozpor v napadeném rozhodnutí, kdy žalovaný měl nejprve konstatovat, že odvolatel označil za řidiče osobu, kterou nebylo možné kontaktovat, ale vzápětí uvedl, že se podařilo označeného řidiče zkontaktovat a ten se k věci vyjádřil. To je podle žalobce známka toho, že žalovaný nepodrobil prvoinstanční rozhodnutí řádnému přezkumu, ale pouze ne zcela svědomitě vyplnil vzor.

10. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
11. Žalobce navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě v podstatě kopíroval odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž žalovaný v podrobnostech také odkázal.
13. Dle svého přesvědčení učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatelů přestupků, provedl řádně dokazování mimo ústní jednání, postupoval také v souladu s § 36 odst. 3 a § 49 odst. 1 správního řádu.
14. Stran účasti soukromoprávního subjektu na měření pak žalovaný uvedl, že jedinými subjekty, které mohou měřit rychlost vozidel, jsou Policie ČR a obecní policie, ta přitom pouze za součinnosti s Policií ČR a jen na místech policií určených. Povinná součinnost přitom vyplývá z § 1 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), přímá účast příslušníka Policie ČR tak při měření rychlosti není nutná. Záznamy rychlosti vozidel vč. fotografií vozidel a řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoliv obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii. Měření je technicky realizováno na podkladě smlouvy o nájmu zařízení o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S 023, schválené usnesením rady města Dvůr Králové nad Labem R/1501/2013-108 ze dne 20. 8. 2013, která končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů, přičemž nastavení tolerance měřících zařízení je ve výlučné kompetenci města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá zcela bez zásahu lidského činitele a žádný soukromoprávní subjekt tak do chodu zařízení nemůže zasahovat. Záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Každé měřící zařízení je přitom certifikováno ČMI a spolehlivost zařízení je každoročně ověřována. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky, tj. měřící zařízení a software, prostřednictvím nichž správní orgán samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem.
15. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uplatnil pouze námitku absence ústního jednání, jehož se chtěl účastnit dokazováním, a námitku neoprávněnosti zahájení řízení o správním deliktu, namísto řešení přestupku s konkrétním viníkem, jehož totožnost byla správnímu orgánu známa. Další námitky žalobce neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

16. K jednání soudu dne 24. 7. 2018 se účastníci nedostavili, strana žalující bez omluvy, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
17. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.

Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:

- návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
- stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
- smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společnostmi Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh.

Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:

- č. l. 16 – sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2016,
- č. l. 15 – vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie ze dne 11. 1. 2016,
- č. l. 19, 20 a 21 - veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, výpisu z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 a zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013,
- č. l. 22-23 - vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1,
- č. l. 18 - ověřovacího listu z 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

19. Správní orgán I. stupně obdržel dne 29. 1. 2016 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem Oznámení o podezření ze spáchání přestupku, kdy řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 13. 12. 2015 v 10:44 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“,

při řízení uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 75 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona.

20. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 11. 2. 2016 žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten reagoval přípisem svého zmocněnce společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. ze dne 12. 2. 2016, dle něhož měl vozidlo řídit pan L. H. N., zaměstnanec této společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha.
21. V reakci na to zaslal správní orgán jmenovanému dne 23. 3. 2016 na danou adresu výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka se však vrátila zpět nedoručená, adresát nebyl nalezen.
22. Správní orgán proto dne 10. 5. 2016 zaslal jmenovanému výzvu k podání vysvětlení na adresu jeho bydliště ve Vietnamu, kterou uvedl zmocněnec žalobce ve shora uvedeném oznámení. I ta se však vrátila nedoručená.
23. K žádosti správního orgánu mu Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, v přípisu ze dne 11. 1. 2016, a Ministerstvo vnitra v přípisu ze dne 18. 1. 2016 sdělily, že pan N. neprochází žádnou z policejních databází, že tato osoba na území ČR nepobývala ani o pobyt na jejím území nežádala.
24. Správní orgán I. stupně proto dne 8. 9. 2016 přestupek ze dne 13. 12. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích záznamem odložil.
25. Dne 8. 9. 2016 správní orgán zahájil proti žalobci řízení o správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, oznámil mu, že provede dne 26. 9. 2016 v 13:00 hod na určeném místě důkazy mimo ústní jednání a současně jej poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tento přípis byl dne 9. 9. 2016 řádně doručen zmocněnci žalobce. K provedení důkazů mimo ústní jednání došlo dne 26. 9. 2016, když žalobce ani jeho zmocněnec se k danému úkonu nedostavili. O tomto úkonu byl téhož dne sepsán Protokol. Žalobce ani jeho zmocněnec nevyužili rovněž možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve stanovené době, o čemž správní orgán dne 5. 10. 2016 učinil ve správním spisu záznam.
26. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč.
27. O odvolání žalobce (v němž vznesl námitku ohledně nenařízení ústního jednání a námitku, že mělo být zahájeno přestupkové řízení s jím označenou osobou) rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

28. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností

orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

29. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
30. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když

jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

31. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
32. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Nezbytné kroky

33. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil,

protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu

označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

34. Žalobci byla bezvadná výzva dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zaslána, a ten na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit pan L. H. N., zaměstnanec této společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na žalobcem uvedenou adresu zaslal výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, adresát je na této adrese neznámý, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Vracená zásilka je součástí správního spisu. Správní orgán se následně pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení shora označené osobě také na uvedenou adresu jejího bydliště ve Vietnamu. Ovšem se stejným výsledkem. Také tato vrácená zásilka je založena ve správním spisu.
35. Krajský soud neshledává ve shora uvedeném postupu prvoinstančního správního orgánu žádné pochybení. Navíc třeba dodat, že rovněž krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. H. N., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních u něj vedených, viz např. sp. zn. 30 A 146/2016 nebo 30 A 20/2017.
36. Je tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
37. Krajský soud neshledává žádné pochybení v tom, že správní orgán adresoval výzvu k podání vysvětlení panu N. tak, jak učinil. Tedy že jako adresáta uvedl pana N. a doručoval mu na adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Tedy tak, jak tento zmocněnec žalobce uvedl ve svém přípisu z 12. 2. 2016. Kdyby jmenovaný byl na uvedené adrese znám, bezpochyby by k doručení této písemnosti došlo. Je zcela absurdní tvrzení žalobce, že by jako adresát písemnosti adresované této osobě měla být správně uvedena společnost ODVOZ VOZU s. r. o. nebo že by jako adresát měly být uvedeny osoby dvě (tedy pan N. i ODVOZ VOZU s. r. o.). I žalobci musí být jasné, že ani v jednom z jím navrhovaných způsobů označení adresáta na dodejce by k doručení písemnosti panu N. dojít nemohlo.
38. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní.
39. Ostatně ani v žalobě v tomto směru žalobce nic neuvedl, kromě obecných prohlášení. A nestalo se tak ani při jednání soudu. Žádné důkazy pro tato svá tvrzení krajskému soudu

nepředestřel. A to ani takové důkazy, které by prokazovaly jeho tvrzení, že pan N. byl zaměstnancem jeho zmocněnce. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

40. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jediné přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
41. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana N., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil. O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobce tvrdí, že pan N. byl kontaktní a známý na uvedené adrese, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.
42. Krajský soud ještě dodává, že žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně informován o tom, že má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, kdy tak může učinit a jakým způsobem (viz shora). Neučinil tak. Těžko tedy dnes může správnímu orgánu vytýkat, že jej s těmi kterými důkazy nebo zjištěními známými mu z úřední činnosti měl před vydáním rozhodnutí seznámit. Správní orgán se o to pokusil, ale tato snaha zůstala ze strany žalobce bez odezvy.
43. Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku, že další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobce „podnikat veškeré možné kroky“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

2. Nepřezkoumatelnost

- a) Žalobce dále považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán neuvedl, odkud a jakým způsobem čerpal informace o tom, že se měřený úsek nachází v zastavěném území obce Choustníkovo Hradiště, jak je dlouhý, že je na pozemní komunikaci označen bílým vodorovným značením a že se nachází mezi dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. Nevysvětlil také, ve významu jakého zákona pojem „zastavěné území“ chápe. V souvislosti s tím žalobce odkázal na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu a na § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dle něho správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
44. Totéž žalobce namítnul stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště. Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný.
45. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 13. 12. 2015 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
46. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím v kontextu namítaného stavebního zákona. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem uvedené obce, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
47. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2.
48. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci shora uvedené obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných

důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobit závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.

- b) Pokud jde o námitku, že měřený úsek měřil zhruba 1 km a tedy že v něm mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti, což výrok rozhodnutí nezohledňuje, a je z toho důvodů nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). O nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, např. ve vztahu k nevytvoření překážky res iudicata, jak tvrdil žalobce, tedy nemůže být řeč.
- c) Dále žalobce nesouhlasil s tím, že se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odvolaly v souvislosti s výkladem pojmu „automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“ na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“), aniž by touto listinou byl proveden důkaz. Neozřejmily ani, proč mají toto stanovisko při výkladu daného pojmu za směrodatné. Žalobce tak má pochybnost, zda použitý rychloměr skutečně automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy byl. Z toho důvodu považoval napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
49. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko odvolal (viz předposlední odstavec na str. 5), svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředkem bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. např. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy).
50. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně

Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.

51. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
52. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
53. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:
- „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*
54. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.
55. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
56. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“
57. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání

rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.

58. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 shora citovaných veřejnoprávních smluv).
59. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
60. Za situace, kdy při jednání doplnil soud dokazování provedením shora uvedených důkazů, ztratila zcela na významu námitka žalobce, že pro procesní vadu spočívající v neprovedení důkazů citovaných v rozhodnutí měl v minulosti žalovaný prvoinstanční rozhodnutí rušit. Krajský soud proto rozhodl neprovést důkaz spočívající v analýze všech zrušujících rozhodnutí žalované v roce 2016, jejichž předmět se týkal dané problematiky.
- d) Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – Lokality pro nasazení represivního kamerového systému (č. l. 22-23 správního spisu), které bylo v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Přestože uvedené důkazy jsou založeny ve správním spisu, krajský soud z opatrnosti důkazy těmito listinami provedl při jednání.
- e) K námitce že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
61. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz prvé dva odstavce na str. 7) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.

3. Omezení procesních práv

62. Jak už uvedl krajský soud shora, správní orgán I. stupně oznámením dne 8. 9. 2016 žalobce vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání. Současně jej poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Toto oznámení bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce téhož dne.
63. V uvedeném oznámení správní orgán uvedl následující:

„Po provedení důkazu mimo ústní jednání bude mít správní orgán shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle § 36 jste oprávněn navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 04. 10. 2016 včetně. S sebou vezměte občanský (nebo jiný jej nahrazující) průkaz. Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí. Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách:

Pondělí 08:00 do 17:00 hod.

Úterý 08:00 do 11:30 hod.

Středa 08:00 do 17:00 hod.

Čtvrtek 08:00 do 11:30 hod.

Pátek 08:00 do 11:30 hod.

Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si dohodnout i jiný čas.“

64. Dle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
65. Podle názoru krajského soudu shora uvedeným postupem správní orgán I. stupně shora uvedenému zákonnému požadavku plně dostál.
66. Z celého kontextu uvedeného oznámení je zřejmé, že správní orgán hodlá dne 26. 9. 2016 provést dokazování mimo ústní jednání a že po provedení toho úkonu lze předpokládat, že bude mít shromážděny podklady pro rozhodnutí ve věci. Tak se také stalo.
67. V návaznosti na to dal správní orgán žalobci k dispozici přiměřenou lhůtu, aby se mohl před vydáním rozhodnutí seznámit se shromážděnými podklady, případně se k nim vyjádřit.
68. Z uvedeného textu ovšem vůbec neplyne důvodnost žalobcových výhrad, tedy že by se
 - a) nemohl ve věci vyjádřit již před provedením dokazování mimo ústní jednání,
 - b) nemohl k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit i jinou formou.
69. To jsou znovu pouze ničím nepodložené dedukce žalobce nemající ovšem v textu uvedeného oznámení žádnou oporu. Uvěřit tvrzení žalobce, že nabyl dojmu, že jinak, než formou osobní návštěvy správního orgánu v daném časovém údobí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit nemůže, lze navíc stěží za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, který (jak je soudu známo z úřední činnosti, viz např. věci vedené u něj pod sp. zn. 30 A 140/2016, 30 A146/2016 nebo 30 A 7/2017) zastupuje dlouhodobě účastníky v desítkách

jiných správních řízení s identickým předmětem. Pokud by snad přesto v tomto směru žalobce či jeho zmocněnec měli jakoukoliv pochybnost, nic jim nebránilo obrátit se na správní orgán I. stupně (z uvedeného oznámení znali jak jeho adresu, tak jméno oprávněné úřední osoby, její služební e-mailovou adresu i telefonní číslo) a uvedenou skutečnost si ujasnit.

70. Z obsahu správního spisu je ale zřejmé, že žalobce i jeho zmocněnec zůstali ve správním řízení pasivní. Na oznámení o konání dokazování mimo ústní jednání ani na oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nereagovali a ani jednoho z daných úkonů se bez omluvy nezúčastnili. Že žalobce svých procesních práv v řízení nevyužil, tedy nebylo způsobeno nezákonným postupem správních orgánů, ale jenom a pouze tím, že si je dostatečně nestřežil. Pokud dnes vznáší námitku uvedeného obsahu, nelze ji hodnotit jinak, než jako účelovou a obstrukční.
71. Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořil žalobce svou argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu i rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.
72. V tvrzeném pochybení spatřoval žalobce zkrácení svých práv dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
73. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla

a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

74. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“
75. Pokud se žalobce odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, v souvislosti na „nekonání ústního jednání“, třeba konstatovat, že tak činil nepřipadným způsobem. Ostatně na tento rozsudek následně reagoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, mimo jiné takto:

„Další námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, jenž dovodil, že městský úřad nepochybil, nenařídil-li ústní jednání. Stejně tak nesouhlasí s tím, že o provádění důkazu listinou nemusí být účastník řízení předem vyrozuměn a že jej lze provést mimo jednání navíc bez toho, aby byl o tomto úkonu vyhotoven protokol.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto stěžovatelovou námitkou, přičemž poukazuje na velké množství vlastních rozsudků, které se týkaly totožné otázky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015, nebo ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016), tedy povinnosti správního orgánu nařídit ústní jednání v případě projednávání správního deliktu provozovatele vozidla.

I zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k podrobné argumentaci odůvodňující tento závěr srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, body 21 - 24, srov. i rozsudek ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 - 29). Vzhledem k tomu, že v této části kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel v zásadě stejnou argumentaci jako již dříve v řízení o žalobě, lze z důvodu procesní ekonomie v podrobnostech na přílehlavé a vyčerpávající odůvodnění krajského soudu odkázat (ohledně možnosti takového postupu srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem zasahujícího policisty (srov. rozsudek

ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.

Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“

76. Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornil žalobce.
77. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Choustníkově Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem,

SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Delikt ní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zmocněnci.

78. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
79. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho oznámení ze dne 8. 9. 2016 (viz shora). Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny. Dle krajského soudu musí být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
80. V případě jakýchkoliv pochybností navíc žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Navíc za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, která v obdobných věcech vystupuje systematicky a vytrvale. Není tak nějakým prostým a obyčejným subjektem, nýbrž zmocněncem s patřičnými praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, podpořenými jistě i k tomu potřebnými znalostmi příslušných právních ustanovení. Nic takového se nestalo, naopak. Žalobce zůstal ve správním řízení zcela pasivní, nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

5. Protiústavnost

81. V posledním ze žalobních bodů žalobce namítl, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.
82. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
83. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
84. Naposledy se pak vyjádřil k dané problematice Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl ÚS 15/16, jímž zamítl další návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, s tím, že neshledal nesoulad uvedených ustanovení s ústavním pořádkem České republiky.
85. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

6. Další námitky

- a) Žalobce dále namítal, že z fotodokumentace založené ve správním spise není zřejmé, zda měření skutečně pocházelo z daného místa. Není mu proto jasné, jak to z ní dovodil správní orgán. Jinými slovy tedy vznesl požadavek, že z fotografií pořízených úsekovým rychloměrem musí být patrné, kde přesně měření probíhalo, tedy aby na fotografiích byly z toho důvodu vidět například i jiné objekty, než jen vozidlo žalobce a pozemní komunikace.
86. Takový požadavek považuje krajský soud nejen za technicky obtížně proveditelný, ale až za absurdní. K čemu by taková zjištění byla? O tom, na kterých místech (v kterých úsecích) je úsekové měření prováděno, svědčí shora uvedené důkazy (např. vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1). Úsekové rychloměry se tedy nacházejí stabilně na stejných místech, na nichž bylo jejich umístění povoleno a

odsouhlaseno. Není tedy vůbec potřebné, aby fotografie vozidel, jejichž řidiči se dopouštějí přestupkového jednání, splňovaly požadavky vznesené žalobcem.

- b) Obavu žalobce z nepřipustné participace soukromoprávního subjektu na měření rychlosti, konkrétně pronajímatele použitého rychloměru, vyvrací Smlouva o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřená mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy. Důkaz těmito listinami provedl krajský soud při jednání dne 24. 7. 2018.
87. Dle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
88. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že žalobcova (navíc ničím nepodložené) domněnka, že by na měření rychlosti v uvedených obcích fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění citované smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. I z vyjádření žalovaného k žalobě pak plyne, že záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software.
- c) Žalobci lze dát za pravdu v tom, že věta z odůvodnění žalovaného rozhodnutí „Šetřením správního orgánu se podařilo zkontaktovat uvedeného řidiče, který se k celé věci vyjádřil /list. č. 18-23/“ evidentně do daného rozhodnutí nepatří, neboť je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Ten ovšem jinak žalovaný zcela bezvadně popsal. Z obsahu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že se jedná o zjevnou nesprávnost. Ta ovšem není způsobila znehodnotit zbytek odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je skutkový stav věci zcela jasně zřejmý. O nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí tedy rozhodně řeč býti nemůže. Ostatně ani žalobce neuvádí k jakémužto dotčení jeho práv v souvislosti s touto zjevnou (ovšem nevýznamnou) nesprávností mělo dojít.
89. Krajský soud proto shrnuje a uzavírá, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

90. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. července 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu